

"Eğer tevehhüm-ü bekà olmazsa muhabbet edemez." cümlesini izah eder misiniz?

İnsanın bir şeyi sevebilmesi için, o şeyin devamlı ve istikrarlı olması gerekiyor. Anlık ve hemen gelip geçen şeylere insan kalbini bağlamak istemez. Bu yüzden halk arasında "**Uçan kuşun gölgesi olmaz.**" denilmektedir.

Havada uçan kuşun anlık gölgesinde serinlemek nasıl mümkün değilse, anlık gelip geçen şeylere gönül verip bağlanmak da mümkün değildir. Bu yüzden insanoğlu sevmek istediği şeye önce bir beka verme ihtiyacı duyar. O şeye beka verdikten sonra arkasından hemen o şeye kalbini bağlar. Bu insanın kendini aldatması ve yanıltmasından başka bir şey değildir.

"Üzerine gece karanlığı basınca, bir yıldız gördü. 'İşte Rabbim!' dedi. Yıldız batınca da, 'Ben öyle batanları sevmem.' dedi."(Enam, 6/76)

Hz. İbrahim (as)'da ayetin sonunda "**Çabucak batıp giden şeyler sevmeye değmez.**" diyerek, bu inceliğe işaret ediyor.

Hemen elinden çıkacak olan bir şeye kalbini bağlayan adam, o şey elinden çıktığında büyük bir ayrılık acısı hissedeceğini çok iyi bilir. O şeyin fani olma yönünü akıldan çıkarmak için, o şeye vehmi bir beka verir ve büyük bir gaflet sarmalına girer.

Yani uçan kuşun gölgesinde serinlemeye çalışmanın anlamsız yollarını aramaya yeltenir. Oysa bu, nefis ve şeytanın çürük ve esassız bir hilesinden başka bir şey değildir.

En selametli yol, hiç yok olmayacak ve varlığı daimi olan Allah'a bağlanmak ve ona perestiş etmektir.